

μαλέοι καὶ εὐπρεπεῖς, πνευματώδεις καὶ ἀνδρείοι· Ὁ κοινὸς λαὸς εἶναι, ὡς καὶ πανταχοῦ κακῶς ἐνδεδυμένοι· οἱ πλουσιοὶ φέρουσιν ἐν ἡ δύο πανία (pagnes) μὲ μεγάλην μάχαιραν ἢ μὲ ἐγχειρίδιον εἰς τὴν ζώνην. Ἀπαντες ὑπεραγαπῶσι τοὺς σιδηροὺς ἢ χαλκοὺς δακτυλίους, κοσμοῦσι τοὺς πόδας τῶν καὶ τὰς χεῖρας τῶν μὲ κωδωνίσκους· ἐξ ὧλων δὲ τῶν διατκεδάστων τοῖς ἀρέσει ἡ ὀρχησις, γύμνασις ἥ· εἶναι ἐρασταὶ καὶ εἰς τὴν ὁποίαν αἱ γυναῖκες θυσιάζουσι πέντε ἢ ἐξ ὥρας καθ' ἑκάστην μετὰ τὴν ἐργασίαν τῶν. Ἐκάστη ἐπαρχία ἔχει ὀρχήσεις ἰδιαιτέρως, διαφερούσας κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὰς θέσεις· μ' ὅλην τοῦ χαρακτήρος τὴν εἰλικρίνειαν, ὁ λαὸς θεωρεῖ τοὺς Εὐρωπαίους μετὰ δυσπιστίας, πρῶτος ἐνίοτε, ὑπὸ τῆς ὀργῆς κινούμενος, ἔργα ὡμὰ· οὐδέποτε οἱ ἰθαγενεῖς ἀπετόλμησαν νὰ πατήσωσιν ἐπὶ πλοίου, πρὶν ὁ πλοίαρχος ἤθελε θέσει ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ σταγόνα· ὕδατος θαλασσίου. Ἡ μικρὰ αὕτη τελετὴ τοῖς φαίνεται ὡς ἐχέγγυον εἰλικρινείας.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου διαβρεχομένη χώρα ὑπάγεται ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἀρχηγοῦ, εἰς ὃν οἱ θαλασσοπόροι δίδουσι τὸν ὅλως ὑπερβολικὸν τίτλον τοῦ βασιλέως. Δυστυχῆς, ὑπερφανεύεται νὰ φέρῃ λείψανά τινά τοῦ ἡμετέρου πολιτισμοῦ ὃν ἐδέχθη ἐν ἀνταλλαγῇ τῆς ἐλευθερίας ἐνίοτε καὶ τοῦ βίου τῶν δυστυχῶν ὑπηκόων του.

Ἡ κατωτέρω εἰκὼν τοῦ βασιλέως τούτου ἐγγράφη

εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τῆς ἐπισκέψεως, ἢ τῷ ἑκαμὼν οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς Ἑρμιόνης· ἐκ τούτου δύναται τις νὰ σχηματίσῃ ἰδέαν περὶ τοῦ γελοίου ἱματισμοῦ τῶν ἀρχηγῶν τῶν τῆς Γουινέας παραλίων. Οὐδὲν γελοιωδέστερον τῆς μορφῆς τῶν, διότι οἱ μὲν ἔχουσι ὡς ἱμάτιον παλαιὸν φόρεμα κατὰ τὸν Γαλλικὸν τρόπον, μὲ ἓνα παλαιὸν τρικέρατον πῖλον περιεβραμμένον μὲ παραλελυμένα σειρήνια ὑπὸ τὸ ὁποῖον μόλις κρατεῖται ἡ οὐλὴ κόμης τῶν, οἱ δὲ μιγνύουσι τὸν ἐνδεῆ ἱματισμὸν μὲ τὸν ἡμέτερον, φέροντες ἐν πανίον ἢ ἰνδόστικτον ὕφασμα καὶ ἐν ζεῦγος παλαιῶν ὑποδημάτων ὅταν δὲν θέλωσι νὰ ᾖναι γυμνόποδες καὶ προσθέτοντες ὡς στολισμοὺς δίοπτρα ἄνευ ὕλου, ἐνώτια ἄνισα ἢ ἐν περιδέραιον ἐκ διαφόρων εἰδῶν μαργαριτῶν. Ἡ σωματεμπορία, ἡ οἶνοφλυγία καὶ ἄλλα ἐπίσης βδελυκτὰ ἐλαττώματα ἐμποδίσαν μέχρι τοῦδε τὴν μετὰ τῶν Εὐρωπαίων ἐπιμιξίαν τῶν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Ε. Ι. Σ.)

Ο ΕΓΓΑΣΤΡΙΜΓΘΟΣ.

Τὸ χωρίον Ὀπφειλδ εἶναι οὕτως εἰπεῖν, ἡ κατοικία τῆς φλυαρίας καὶ τῆς φιλοκερτομίας· πᾶν στόμα εἶναι μία σάλπιγξ, πᾶς κάτοικος μία ἡχώ· εἰπέ τὸ πρῶτον ἐν μυστικῶν εἰς τὴν ἄκρην μιᾶς παροικίας καὶ τὸ ἐσπέρας θέλεις τὸ ἀκούσει πανταχοῦ ἐπαναλαμβανόμενον· ἡ φίλιξι εἶναι προδότις καὶ οἱ φίλοι ὁμοιάζουσι τὰ ἐβραγισμένα ποτήρια, τὰ ὁποῖα δὲν δύναται νὰ διατηρήσῃσι τι.

Ἄν θέλῃς νὰ τύχῃς ἐκδούλευσιν τινά παρὰ τοῦ γαίτονος σου, μὴ ὑπάγῃς νὰ κατοικήσῃς εἰς Ὀπφειλδ. διότι οὐδεὶς ἐκεῖ ἀποφασίζει νὰ χάσῃ καὶ μίαν μόνην στιγμὴν πρὸς χάριν τῶν ἄλλων· ἀλλ' ἂς περάσῃ ἔξωθεν ὀχημὰ τι ἢ ἵππος, ἂς ἀκουσθῇ μίαν ρωνή, σκούπαις διὰ πούλημα! καὶ ἀμέσως θέλεις ἰδεῖ ἕκαστον ἐγκαταλείποντα τὸ ἔργον καὶ τρέχοντα πρὸς τὴν θύραν τοῦ· διότι εἰς τὸ Ὀπφειλδ οἱ ἄνθρωποι εἶναι περιεργοὶ ὅσον καὶ κακολόγοι καὶ φεῖδονται τοῦ καιροῦ τότε μόνον, ὅταν πρόκηται νὰ πράξῃσι καλὸν τι.

Ἐσπέρα θερμὴ φθινοπώρου ἦτον ὅτε ἡ Κερὰ Μύλ-λερ ἐπισκευάζουσα εἰς τὴν φλιὰν τῆς καλύβης τῆς τὰ σάνδαλά της, ἔρριψεν αὐτὰ αἵφνης κ' ἔδραμεν εἰς μέσην τὴν ὁδὸν διὰ νὰ ἰδῇ ποῦ ὁ γαίτων τῆς Ἀνδρέας ἔτρεχε τόσον ταχέως. Τότε παρατήρησε πολλοὺς ἄνδρας, γυναῖκας καὶ παῖδας ἐρχομένους ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ χωρίου καὶ ἔχοντας ἐν τῷ μέσῳ μαῦρην ἄρκτον νοχελῶς βαδίζουσάν καὶ ὀδηγούμενην ὑπὸ θαυματοποιῦ, ἔχοντος μέγαν λευκὸν ἐπενδύτην εἰς ὃν ἄλλος εἰς ἡδύνατο νὰ περιτυλιχθῇ, μικρὸν ὑπενδύτην μὴ συνημμένον μὲ τὸ πανταλόνιον καὶ ῥυπαρὸν καὶ ἐβραχωμένον χιτῶνα, ὑποδήματα χωρὶς πέλμα, καὶ πῖλον λευκόφαιον ἀπὸ τὸν ὁποῖον πρὸ πολλοῦ ἔλειπεν ἡ κά-

τῷ περιφέρειᾳ. Εἰς νέος λευκὰ ἐνδεδυμένος καὶ περναλέος ἐβάδιζεν ἔμπροσθεν φυσῶν εἰς μικρὸν αὐλὸν καὶ κρούων μικρὸν τυμπάνιον τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε εἰς μόνην τὴν ἀκοήν του, ὅλοι οἱ πόδες ἐκτύπουν τὸ μέτρον.

Φθάσας εἰς τὸν ἐρυθρὸν Λέοντα μόνον ξενοδοχεῖον τοῦ χωρίου, ὁ θαυματοποιὸς ἐστάθη, εἶπε νὰ κάμωσι κύκλον περὶ αὐτοῦ καὶ διέταξε τὸν Βρουῖνον, τὴν ἄρκτον του, νὰ σταθῇ ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, μετέπειτα ἀναπάλλων ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ ζώου τὴν ῥάβδον, ἤρχισε νὰ χορεύῃ μετ' αὐτοῦ κάμνων βήματα καὶ λαμβάνων θέσεις τὰς ὁποίας ὁ Βρουῖνος ἐμίμειτο μὲ τὸν γραφικώτερον τρόπον. Εὐκόλως δύναται νὰ κρίνῃ τις ἂν οἱ κάτοικοι τοῦ Ὀμφεῖλδ ἦσαν εὐτυχεῖς, καὶ ἂν τὸ πλῆθος ἐγέλα ἐκ καρδίας.

Ἐγγαστρίμυθος τις τότε εὕρισκόμενος εἰς τὸν Ἐρυθρὸν Λέοντα παρετήρησεν ἀπὸ ἑν παράθυρον τὸ γελωτοποιὸν τοῦτο θέαμα. Φθάσας τὴν πρωΐαν, εἶχεν ἐννοήσει τὴν εὐπιστίαν καὶ τὴν ἀμάθειαν τῶν κατοίκων τοῦ Ὀμφεῖλδ. Ὅθεν ἔκρινε καλὸν νὰ μεταχειρισθῇ τὴν ἐπιτηδεύτητά διὰ νὰ διασκεδάσῃ μὲ αὐτούς.

Ἦλθε λοιπὸν μεταξὺ τῶν θεατῶν καὶ ὠφεληθεῖς ἀπὸ μίαν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ αὐλὸς καὶ τὸ τυμπάνιον ἔπαυσαν, ἐπλησίασε πρὸς τὸν θαυματοποιόν.

— Ἡ ἄρκτος σου θὰ λαλήῃ, βέβαια· εἶπε σπουδαίως Ὁ θαυματοποιὸς παρατηρήσας αὐτὸν ἀπὸ ἀνωθεν ἔως κάτω ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἀπεκρίθη ἀποτόμως.

— Ἐρώτησέ την καὶ, μὰ τὴν πίστιν μου, θέλεις μάθει.

Τοῦτο ἀκούσας ὁ ἐγγαστρίμυθος ἐπροχώρησεν ἐν βῆμα πρὸς τὸν Βρουῖνον, ἔθεσε τὰς δύο χεῖρας εἰς τὰς μασχάλας του ὡς ὁ θέλων νὰ κάμῃ τὸν ἀστεῖον καὶ μεφωρὴν γελωτοποιὸν εἶπε πρὸς τὴν ἄρκτον:

— Σὺ χορεύεις ὡς ὑποκριτὴς καὶ σοὶ ἀπονέμω τὰς φιλοφρονήσεις μου. Πόθεν εἶσαι, εὐγενεστάτη;

Τότε φωνή τις, ὡς ἂν ἐξηλθεν ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς ἄρκτου ἀπεκρίθη:

— Ἀπὸ τὰς Ἀλπεῖς τῆς Ἑλβετίας.

Δὲν ἐπιχειροῦμεν νὰ περιγράψωμεν τὴν ἐκπληξίν τοῦ πλήθους· ἕκαστος ἔμεινε ἐμβρόντητος ἀπὸ ἐκπληξίν καὶ τρόμον· ἀλλ' ἡ ἐκπληξὶς τοῦ θαυματοποιοῦ ὑπῆρξεν ἀνωτέρα ὧν τῶν ἄλλων. Ἦνοιξε τοὺς μεγάλους ἡλθίους του ὀφθαλμούς, ἤνοιξε τὸ κενὸν ὀδόντων στόμα του καὶ ἔμεινεν ὡς εἰς λήθαργον βαθύτατον βυθισμένος.

Ὁ ἐγγαστρίμυθος ἐστράφη πρὸς αὐτόν:

— Ἡ ἄρκτος σου θὰ ὁμιλῇ ἐξαίρετα, τῷ εἶπεν, τὰ Ἀγγλικά, ἂν δὲν τῇ μένῃ προφορὰ Ἑλβετικῇ.

Καὶ πρὸς τὴν ἄρκτον ἀποτεϊνόμενος:

— Σὲ βλέπω κακοδιάθετην· τῇ εἶπεν.

— Ἡ ὁμίχλη τῆς Ἀγγλίας μὲ κατέστρεψε μελαγχολικὴν· ὑπέλαβε τὸ ζῶον.

Τὸ πλῆθος ἀπεμακρύνη βήματά τινα· ὁ δὲ ἐγγαστρίμυθος ἐξηκολούθησεν:

— Ἐχεις πολὺν καιρὸν εἰς τὸν νῦν κύριόν σου;

— Ἀρκετόν· διὰ τοῦτο καὶ μὲ βλέπεις τόσον λυπημένην.

— Ζῆς καλὰ μὲ αὐτὸν, Βρουῖνε;

— Ναί! ὡς ὁ σιδηρουργὸς μὲ τὸν ἄκμωνά του.

Καὶ τί θὰ κάμῃς διὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇς;

— Θὰ τὸν φάγω κἀνὲν πρωτὶ ὥσ' ἂν ῥαπάνι εἰς τὸ πρόγευμά μου.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἡ πληθὺς ὠπισθοδρόμησε βήματά τινα· ὁ θαυματοποιὸς ἐκπεπληγμένος ἔσυρε τὴν ἄλυσον πρὸς αὐτὸν, ἀλλὰ τὸ ζῶον ὀργισθὲν, ἀφῆκεν ὑπόκωφόν τινα γρυλλισμόν. Ὁ ἐγγαστρίμυθος δὲν ἐπερίμεινε περισσότερον· ἀλλ' ἔχωσε τὸν πῖλόν του εἰς τὴν κεφαλὴν, περιστράφη περὶ αὐτὸν καὶ ἔδραμε πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον· τὸ ἐκπεπληγμένον πλῆθος τὸν ἐμimήθη καὶ διεσπάρη πανταχόθεν φεῦγον, ὡς ἂν ἡ ἄρκτος ἔτρεχε καταπόδι των.

Ὁ ἐγγαστρίμυθος φθάσας εἰς τὸν Ἐρυθρὸν Λέοντα, ἐθεώρησε μετὰ γέλωτος τοὺς φυγάδας τρέχοντας εἰς τὰς διαφόρους ὁδοὺς τοῦ χωρίου, ἐνῷ ὁ αἴτιος τῆς ἀταξίας ταύτης Βρουῖνος καθήμενος ἐπὶ τῶν ὀπισθίων, ἔβριμπε βλέμμα ἀμέριμνον καὶ φιλοσορικὸν εἰς ὅλους τοὺς πέριξ αὐτοῦ ταρασσομένους.

Τὸ ἐσπέρας εὕρισκόμενος ὁ ἐγγαστρίμυθος εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου, ἐνόησεν πολλοὶ τῶν κατοίκων παρευρίσκοντο, ἤκουσε τὸ συβάν τῆς πρωΐας μετὰ πολλῶν ἐπαυξήσεων καὶ παρεξηγήσεων· ἐνόμιζεν ὅτι ἡ ἀστεϊότης εἶχεν ἐπεκταθῇ καὶ ἐξήγησε γελῶν πῶς τὸ πρᾶγμα εἶχε συμβεῖν. Καὶ κατὰ πρῶτον τὸν ἤκουσαν μετὰ περιεργείας· ἀλλ' ἄμα ἐτελείωσεν, οἱ γέροντες ἀνύψωσαν τὴν κεφαλὴν μὲ τρόπον δύσπιστον.

— Αὐτὰ νὰ τὰ λέγητε εἰς τὰ παῖδια, ἐψιθύρισεν ἡ γηραιὰ μάμμη Γρίφφο ἀλλ' ὄχι καὶ εἰς τοὺς ἔχοντας πείραν. Δὲν εἶναι πρώτη φορὰ καθ' ἣν τὰ ζῶα ὁμιλοῦσιν, ὡς δύναται νὰ πληροφορηθῇ τις εἰς τὴν Παλαιὰν Γραφὴν περὶ τῆς ὄνου τοῦ Βάαλ. Ἐκτὸς τούτου, τὸ ἡμερολόγιον ἔλεγεν ὅτι τρεῖς ἡμέρας πρότερον ἢ ὕστερον τοῦ δεκαπενταυγούστου ἐμελλε νὰ συμβῇ ἔκτακτόν τι συμβάν.

Ὁ ἐγγαστρίμυθος ἐπέμεινε καὶ ἤθελε ν' ἀποδείξῃ τὴν γνώμην του, ἀλλὰ τὸ πλῆθος ἀνεχώρησεν ἐπειδὴ ἦσαν βέβαιοι ὅτι ἤθελε νὰ τοὺς ἀπατήσῃ.

Ὁ ξενοδόχος παρατηρήσας τὰ πάντα μὲ βλέμμα πανοῦργον καὶ γέλωτα, μὲ ἐπλησίασε πρὸς τὸν τεταραγμένον ἐμπαίκτην καὶ τῷ εἶπε.

— Μιλλόρδε, δὲν πρέπει νὰ ἀπορήσῃτε δι' ὅ,τι βλέπετε, ἐνίοτε οἱ μῦθοι εἶναι πλέον ἀξιόπιστοι παρὰ τῷ λαῷ ἢ αἱ ἀλήθειαι. Ἡ εὐγενεὶα σας ἠβελήσατε ν' ἀσειευσήτε μὲ τοὺς ἀγροίκους, καὶ οὗτοι ἐπῆραν τὴν ἀσειότητα μὲ τὰ σωστά, οὐδεὶς λόγος δύναται νὰ καταπέισσιν τοὺς κατοίκους τοῦ Ὀμφεῖλδ ὅτι ὁ Βρουῖνος δὲν δύναται νὰ ὁμιλήσῃ· ἂν, μιλλόρδε, μοὶ ἐπιτρέπετο νὰ δώσω τὴν γνώμην μου, ἤθελον εἰπεῖ τοῦτο σημαίνει ὅτι, καὶ ἂν μετέπειτα εἶπῃ τις τὴν ἀλήθειαν, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τὸ πλῆθος ὅταν ᾖναι προκατειλημμένον ἀπὸ ἰδεῶν παράλογον ἢ καὶ ἐπικίνδυνον.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ Ε. Ι. Σ.